

Sygn. akt **VIII Gz 313/18**

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj (sprawozdawca)

Sędziowie: SO Anna Budzyńska

SO Agnieszka Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2019 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o ogłoszenie upadłości

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum

w S. z 9 kwietnia 2018 r., sygn. akt XII GU 343/17, w przedmiocie ogłoszenia upadłości

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Anna Budzyńska SSO Piotr Sałamaj SSO Agnieszka Woźniak

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie oddalił wniosek (...) spółki z o.o. w S. o ogłoszenie upadłości.

Sąd Rejonowy ustalił, że dłużnik posiada jedno zobowiązanie wobec Skarbu Państwa – Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w S. na łączną kwotę 27.490.765 zł z terminem płatności na 9 października 2017 r. Z tego tytułu 19 października 2017 r. zostały wystawione przeciwko dłużnikowi dwa tytuły wykonawcze. Dłużnik w ostatnich sześciu miesiącach przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości, w wyniku zajęcia rachunku bankowego w postępowaniu egzekucyjnym, dokonał spłaty zadłużenia wobec Skarbu Państwa – Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w S. na łączną kwotę 33.426,93 zł. W skład majątku dłużnika wchodzi: niezabudowana nieruchomość położona w Ż. o wartości szacunkowej 101.836 zł, ruchomości stanowiące wyposażenie biura w postaci mebli i urządzeń o wartości ok. 6.000 zł, należności wobec pięciu podmiotów na łączną kwotę 226.308,51 zł, środki pieniężne w kwocie ok. 91.000 zł.

W oparciu o powyższe ustalenia, na podstawie art. 1, art. 10 i art. 11 ustawy z 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe, Sąd Rejonowy uznał wniosek o ogłoszenie upadłości za niezasadny. Podkreślił, że dłużnik nie wykonuje wyłącznie jednego wymagalnego zobowiązania pieniężnego wobec Skarbu Państwa – Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w S. w kwocie ok. 27.500.000 zł, co oznacza, że uregulowania ustawy Prawo upadłościowe nie znajdą w stosunku do niego zastosowania, albowiem tyczą się wyłącznie sytuacji wielości wierzycieli, co też uzasadnione jest w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, wnioskodawca wniósł o jego uchylenie, wskazując, że ustawa Prawo upadłościowe wprost nie formułuje konieczności istnienia co najmniej dwóch wierzycieli spółki, zaś powołane orzecznictwo nie dotyczy obecnie obowiązującej ustawy. Dodatkowo podniósł, że art. 116 § 1 pkt 1 lit. a) Ordynacji podatkowej podaje wprost, że za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu m.in. nie wykazał, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości, a więc wymóg istnienia co najmniej dwóch wierzycieli pozostaje z nim w sprzeczności. Dłużnik podkreślił także, iż nie jest i nie będzie w stanie spłacić tak wysokiej wierzytelności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niezasadne.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił fakty, powołał właściwe przepisy prawne, a w konsekwencji trafnie ocenił, że wniosek o ogłoszenie upadłości podlega oddaleniu. W szczególności Sąd Okręgowy podzielił stanowisko, że niewystępowanie w okolicznościach faktycznych sprawy wielości wierzycieli wnioskodawcy, skutkować musi oddaleniem wniosku.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz.U. 2003 Nr 60, poz. 535 ze zm.) ustawa reguluje zasady wspólnego dochodzenia roszczeń wierzycieli od niewypłacalnych dłużników będących przedsiębiorcami. Z literalnego brzmienia tego przepisu wynika, że dla ogłoszenia upadłości nie jest wystarczające spełnienie przesłanki niewypłacalności sprecyzowanej w treści art. 11 ustawy, albowiem konieczne jest posiadanie co najmniej dwóch wierzycieli (tylko wówczas można mówić o „wierzycielach”).

Powyższe stanowisko znalazło wyraz w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego. I tak np. w uchwale z 27 maja 1993 r. (III CZP 61/93) Sąd Najwyższy stwierdził, że ogłoszenie upadłości może nastąpić tylko wówczas, gdy istnieje co najmniej dwóch wierzycieli przedsiębiorcy, którego wniosek dotyczy, a to wobec zasadniczego celu któremu służy instytucja upadłości, a mianowicie równomiernego zaspokojenia wszystkich wierzycieli dłużnika. Podobnie, powołując się na powyższą uchwałę, wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z 31 stycznia 2002 r. (IV CKN 659/00). W wyroku z 22 czerwca 2010 r. (IV CNP 95/09) Sąd Najwyższy wskazał, że z art. 1 ustawy upadłościowej i naprawczej wynika jednoznacznie zasada, że postępowanie upadłościowe musi być wspólnym postępowaniem wierzycieli, podjętym w celu dochodzenia roszczeń od niewypłacalnego przedsiębiorcy lub innego podmiotu, do którego stosuje się Prawo upadłościowe i naprawcze. W tym kontekście Sąd Najwyższy podkreślił, że przyjęcie tej zasady oznacza, iż wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnika, który ma tylko jednego wierzyciela, podlega oddaleniu, albowiem brak jest wówczas podstaw do prowadzenia postępowania upadłościowego.

Podzielając powyższy pogląd, Sąd Okręgowy zaznacza, że ustawodawca w cytowanym wcześniej przepisie z art. 1 ustawy Prawo upadłościowe wyraźnie oznaczył krąg podmiotów, do których zastosowanie znajdują uregulowania tej ustawy. W kontekście zaś przytoczonego stanowiska Sądu Najwyższego, nie sposób obecnie polemizować z faktem, że przepisy ustawy nie regulują dochodzenia roszczeń wierzycieli od niewypłacalnych dłużników w odniesieniu do podmiotów, które co prawda są niewypłacalne, jednak swoich zobowiązań nie wykonują wyłącznie wobec jednego wierzyciela.

Tym samym nie sposób podzielić argumentacji zażalenia, gdyż niezależnie od wysokości zobowiązań względem wierzyciela, tj. Skarbu Państwa – Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w S., nie można przyjmować, że w sytuacji wnioskodawcy zastosowanie znajdują przepisy ustawy Prawo upadłościowe, z których wywodzi on zasadność złożonego wniosku o upadłość.

Nie można zarazem zgodzić się z zarzutem sprzeczności przywołanej regulacji z treścią art. 116 § 1 pkt 1 lit. a) Ordynacji podatkowej, albowiem obowiązek zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie pozostaje przesłanką egzoneracyjną subsydiarnej odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania podatkowe spółki, co w

żaden sposób nie koreluje z istotą postępowania o ogłoszenie upadłości na gruncie ustawy Prawo upadłościowe, którą pozostaje równomierne zaspokojenie wszystkich wierzycieli dłużnika.

Powyższe oznacza to, że zarzuty zażalenia okazały się bezzasadne, co skutkuje jego oddaleniem na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Na marginesie jedynie Sąd zaznacza, że wnioskodawca już od początku postępowania zdawał sobie sprawę z konieczności posiadania większej liczby wierzycieli w celu pozytywnego rozpatrzenia jego wniosku (vide strona 4 wniosku), co tym bardziej przekonuje o prawidłowości zaskarżonego postanowienia.

SSO Anna Budzyńska SSO Piotr Sałamaj SSO Agnieszka Woźniak